ik zoo vrij u te verzoeken, mij te willen toestaan een onderhoud met u te hebben. Wees zoo beleefd, mij even te willen meedeelen waar ik U ontmoeten kan. In afwachting van omgaand antwoord, hoogachtend, uw dienstwillige dienaar, Karel Velt . . . .

Meer schrijf ik niet ; ik geef me niet bloot, besloot hij, — ik heb evengoed mijn eergevoel als jij. . . . Zij voorzichtig, ik ook . . . .

Hij sloot den brief. Eerst had hij nog een postzegel voor antwoord willen insluiten, maar toch weer daarvan afgezien. — Zij kan er ook wel iets voor over hebben, zoo redeneerde hij terecht.

Den avond daarop verwachtte hij antwoord. Het kwam echter niet. Hij voelde zich nogal onrustig. — Stel je voor, dat mijn handschrift haar eens niet aanstond, ... of mijn stijl. . . . of mijn naam en adres, . . . stel je voor, dat het een bekende is, die mij erin heeft laten loopen . . . .

Zijn wantrouwen was niet heelemaal onverklaarbaar ; dat hoorde zoo bij zijn heele persoonlijkheid ; door zijn zenuwachtige bedeesdheid in den omgang had hij als het ware een zekere voor-den-gek-houerij van zelf uitgelokt ; en dat had hem geen goed gedaan ; hij was zoo achterdochtig geworden als hij groot was.

Den volgenden morgen bracht de post uitkomst. Een brief. Een brief van mejuffrouw . . . zeg maar Van Heek dan, en dat zij den dag daarop, een Zondag, 's ochtends om 11 uur aan het Centraalstation zou wezen, in de wachtkamer

J. DE JONG. DANIËL DE LANGE. †

De tooneelspeler J. DE JONG, vanaf de oprichting van het „Nederlandsch Tooneel" aan dat gezelschap verbonden, besluit 21 Februari zijn 50-jarige tooneelloopbaan met de vertooning van „Le Demi Monde" van Dumas Fils, waarin hij voor het laatst de rol van markies Thonnerins vervullen zal. — Op 70-jarigen leeftijd is te Point-Loma in Californië plotseling overleden de bekende Nederlandsche musicus DANIËL DE LANGE.

J. P. HESS. E. A. VON SAHER. †

Den 1en Februari j.l. herdacht de heer J. P. HESS, bode bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal, onder zeer veel blijken van belangstelling den dag waarop hij voor 25 jaar werd benoemd bij genoemde Kamer. — Te Haarlem is overleden de heer E. A. VON SAHER, directeur van de School en het Museum voor Kunstnijverheid aldaar.

2e klas, en als herkenningsteeken een roode roos op de borst dragen zou.

Karel was opgetogen ; wel bekroop hem even de oude vrees, dat het niet goed afloopen zou, zoomin als alles wat hij vroeger op het terrein der liefde geprobeerd had, maar de overweging, dat het nog nooit zoover gevorderd was, dat alles om zoo te zeggen al in elkaar was gezet, deed hem hopen, dat hij nu eindelijk wel slagen zou.

De ruim 24 uur, die hem van de gewichtige ontmoeting scheidden, waren een marteling voor den armen, beproefden vrijgezel.

Geen seconde was juffrouw Van Heek met de roode roos op de borst hem uit de gedachten.

Hij stelde zich de mise-en-scêne heelemaal voor : hij staat in zijn nieuwe grijze overjas, met zijn nieuwen deukhoed op en zijn lichte handschoenen aan in de wachtkamer 2e klas.

Het is elf uur.

Bij den elfden slag komt een beeldschoon meisje binnen ; ze heeft blond haar en blauwe oogen, — daarvan was hij een groot vereerder, — of bruin haar en zwarte oogen, — die aanbad hij evenzeer, — dat was dus bijzaak ; de hoofdzaak was, dat zij een roode roos op de borst droeg. Want op die roos kwam het aan. Die zei, dat zij het was. Zij, juffrouw Van Heek, . . . of hoe ze dan heeten mocht . . . . . *zij* in elk geval. Hij voelde niets geen angst, en liep op haar toe, nam den hoed af, en vroeg òf zij 't werkelijk was. Ja, zij was het werkelijk. En zij glimlachte met mooie kleine witte tanden, en zij bleven praten of ze elkaar allang kenden, en hij voelde zich gelukkig als hij nog nooit van zijn leven was geweest, toen zij met een blos, ja, natuurlijk met een blos, zei, dat hij haar beviel ; niet alleen zijn handschrift en zijn stijl en zoo, maar heelemaal, zoo als hij daar vóór haar zat ; daarna gingen zij gearmd weg. En in een café een kop koffie drinken. En hun huwelijk was nog slechts een kwestie van tijd. Maar van hèèl weinig tijd. Daar kon ze zeker van wezen. Liever vandaag dan morgen, wat hem betrof . . . . .

Maar ook onaangename voorstellingen had hij wel eens even ; b.v. dat er niemand met een roode roos op de borst te bekennen was in de heele wachtkamer 2e klas, en hij zich dus blijkbaar vergist had, en nu maar weer naar huis wandelde, dood-alleen en verdrietig, en dat hij nu wel tot zijn dood alleen op de wereld zou blijven . . . .

Hij stelde zich alle mogelijkheden voor. Alleen niet deze : dat zij er wel zou zijn met haar roode roos, maar hem heelemaal niet zou aanstaan. Zoo iets kon hij zich gewoonweg niet denken . . . .

Hij hoopte en vreesde. En mijmerde zich moe. Tot eindelijk de dag van zijn groote avontuur daar was.

Even voor elven trad hij in zijn nieuwe grijze jas met zijn nieuwen deukhoed op het hoofd, en zijn lichte handschoenen aan, de meergenoemde wachtkamer binnen.

Er waren op dat uur weinig reizigers ; twee heeren aten aan een tafeltje ; een jong paar zat keuvelend op een der banken langs den wand ; een juf zat met een groepje kinderen aan de groote middentafel, en had heel wat te verbieden aan het luidruchtige stelletje, dat zich danig met leege glazen en koppen zat te vermaken. Vlak bij de deur zat een gezet manspersoon de krant te lezen. Dat was alles. Van de roode roos geen spoor.

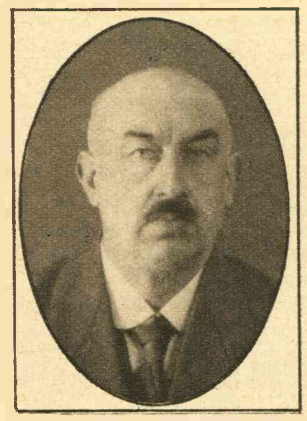
Tenminste nòg niet. Elk oogenblik kan ze binnenkomen, redeneerde Karel, en hij zette zich aan een tafeltje, vanwaar hij precies het uitzicht op de deur had.

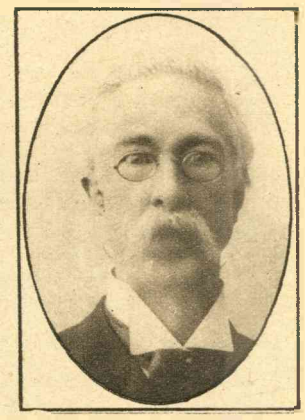
Daar verscheen een jonge dame, zij had een aardig frisch gezichtje, donker haar en zwarte oogen, maar . . . . een roode roos was nergens te bespeuren, wel had zij een klein roosje op de borst, maar rood was dat niet. Karel had een snellen blik van bewondering voor haar, wendde dan den blik weder in afwachting naar de deur.

Een groote, breedgeschouderde man met in elke hand een koffer kwam nog hijgend en zuchtend naar binnen sjouwen. Even later kwam een jonge korporaal de wachtkamer in. En daar bleef het bij, ofschoon het al tien minuten over elven was.

Een leeg gevoel in maag en ingewanden plaagde Karel, hoewel hij een uur geleden nog gegeten had. — Het zijn mijn zenuwen, — stelde hij bij zichzelven vast. — En waarom, mijn Hemel, waarom ? Er kòmt niemand. O, had ik dat geweten . . . Het was kwart over elven. Wanhopig zat hij voor zich uit te turen ; reeds had hij de heele ontmoeting al opgegeven, toen . . . . . er een . . . . ja ja, een jongedame . . . . . met een, ja ja, ... met een roode roos op de borst langs de wachtkamer kwam, en naar binnen gluurde. Karel sprong overeind, en hoewel hij nogal beefde, wist hij in een ommezientje de wachtkamer te doorvliegen en stond vòòr hij het recht wist vlak vòòr de jongedame. In één blik zag hij dat zij jong was, dat ze een frisch, aardig gezichtje had, dat ze, daar ging al evenmin iets vanaf, een roode roos op haar borst droeg.

Hij aarzelde. Hij vatte moed, hij aarzelde opnieuw. Maar hij vatte ook opnieuw moed. En in dat secondekorte oogenblik dat verliep voor hij weer zou kunnen aarzelen, zag hij net kans, eenige niet volkomen samenhangende, maar toch ook niet geheel onverstaanbare klanken uit te stooten ; voldoende althans om de jongedame den schrik op het lijf te jagen, en haar, terugdeinzend, te doen stamelen : — wat zegt U mijnheer ?

DR. T. v. d. HOORN. C. TH. KNOTTENBELT

Verleden week herdacht de heer Dr. T. v. d. HOORN, controleerend geneesheer van den Gemeentelijken Geneeskundigen Dienst in den Haag, zijn 25-jarig artsjubileum. — De heer C. Th. KNOTTENBELT, de bekende gemeente-ontvanger te Amsterdam, zal met 1 Mei zijn ambt als zoodanig neerleggen.

— Even voorstellen, begon de totaal ontredderde Karel te brabbelen, — mijn naam is Velt . . .

— Laat me met rust, mijnheer, riep de jongedame boos, — ik sta hier op mijn verloofde te wachten.

Karel, ineens door het dolle van drift heen snauwde haar toe : — Je staat op mij te wachten. Wat wou jij dat ontkennen? Bevalt mijn voorkomen je niet ? . . . Of ben je alleen op mijn brief hier gekomen om me voor den gek te houen . . . . Maar ik làat me door jou niet voor den gek houen . . . . . wat denk je ?

Woest dreigend stak hij haar de vuist onder de kin.

Het meisje was gevlucht in de richting van de contrôle, waar juist een groote menigte menschen uit een daareven aangekomen trein kwam heengestroomd. En Karel, die van drift en spijt niet meer wist wat hij deed, holde haar achterna. — Kwajemeid ! kwajemeid ! riep hij — heesch van woede. Maar dan ineens lag hij languit op het plankier ; of er een bom vlak in zijn nabijheid was neergekomen ; pijnlijk lichte steken folterden z'n hoofd ; zijn neus bloedde als 'n verschgeslacht varken.

Zonder verder meer naar zijn slachtoffer om te zien, bood de verloofde — want wie zou het anders zijn geweest — den krachtigen en wrekenden arm aan het frissche, aardige meisje, met de roode roos op de borst, en wandelde de stationtrappen af.

En Karel ?

DE STAKING TE 's-GRAVENHAGE.

Ook te 's-Gravenhage hebben sommige arbeiders het werk — voor korten duur — neergelegd. Op onze foto ziet men hoe de bereden politie den stakers verdere demonstraties belet.